

Καὶ ἂν ἰδῆ ὁ γέροντας πῶς νὰ πεθάνῃ ἀρνιέται,
 Εἶν' ἄλλα μέσα διάφορα, μ' αὐτὰ τὸν ἐκδικιέται,
 Κ' εἰς τὸ κεφάλι τοῦ φορεῖ ἄλλης λογῆς στεφάνι,
 Μ' ἐκεῖνο νὰ στολίζεται ἴσια ποῦ νὰ πεθάνῃ.
 Κι' ὁ γέρος; τὸ κεφάλι του 'ς αὐτό τὸ βάρος κλίνει,
 Κ' ἐνῶ ἤλιπιζε 'ς τὸ σπῆτι του νὰ μπάσῃ τὴν εἰρήνην,
 Ἐμπασε τὴ διχόνοια μὲ ὄλες τὲς φωτιές της...
 Κάνεις δὲν θὰ τὸν συμπονή, ἐκεῖνος εἶν' ὁ φταίστης.
 Ἐκεῖνος γέρος, ἄσχημος, φιλόργυρος, μαγκούφης,
 Μυξᾶς, μὲ βῆχα ἀδιάκοπο, αἰωνιοφοροσκούφης,
 Συχαμερός, ἀδιάντροπος καὶ παλαυδός—τί τρέλλα!—
 Νὰ πέρνῃ γιὰ γυναῖκά του μιὰ εὐμορφη κοπέλα!

τις ἀπαιτεῖται ὅπως θεωρῶνται αἱ γυναῖκες, οὐχὶ ὡς τόσα σφάλμα προω-
 ρισμένα ὅπως θυσιασθῶσιν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τοῦ Θεοῦ Πλούτου, ἢ ἐπ' ἐ-
 κείνου τοῦ Θεοῦ Συμφέροντος, ἀλλ' ὡς τόσοι ἄνθρωποι οἵτινες πρέπει
 νὰ ἔχωσιν ἰδίαν θέλησιν, ὡς ἔχουσιν ἰδίαν κεφαλήν,—διότι, μὰ τὴν ἀλή-
 θειαν, ἀδυνατῶ νὰ πιστεύσω ὅτι ἡ φύσις ἐχάρισεν εἰς τὰ δυστυχῆ ταῦτα
 ὄντα τὴν κεφαλήν μόνον καὶ μόνον ὅπως κοσμῶσιν αὐτὴν μὲ κουρέλλια
 μὲ φούντες καὶ μὲ παγωνόφτερα—ὡς τόσοι ἄνθρωποι, οἵτινες πρέ-
 πει νὰ ἔχωσιν αἰσθήματα ἴδια, ὡς ἔχουσιν ἰδίαν καρδίαν.

Δυστυχῶς ἡ κοινωνία δὲν ἐνόησεν εἰσέτι ἢ δὲν ἠθέλησε νὰ ἐνοήσῃ, ὅτι
 πάντα τὰ κακουργήματα, ὅλη ἡ ἐξαχρείωσις τῶν ἡθῶν, πηγάζουσιν ἐκ
 τοῦ τρόπου, καθ' ὃν σήμερον γίνονται οἱ γάμοι.

Ὁ γάμος σήμερον δὲν ἔχει σκοπὸν τὴν συμπλήρωσιν τῆς ἀνθρωπίνης
 καρδίας, τὴν διάδοσιν τῆς ζωῆς, τὴν πλαστούργησιν νέου ὄντος, ἐνσαρκώ-
 σεως τῆς τῶν γονέων ἀγάπης.—Ὁ γάμος σήμερον εἶναι κερδοσκοπικὴ ἐ-
 πιχείρησις, ὡς πᾶσαι ἡμῶν αἱ πράξεις, ἐξ ἧς ἕκαστος προσπαθεῖ μείζονα
 νὰ πορισθῆ ὠφέλειαν. Ὁ γαμβρός, οὔτε τὰ ἦθη, οὔτε τὴν ἀνατροφὴν, οὔ-
 τε τὸ πνεῦμα, οὔτε τὴν ἡλικίαν τῆς νύμφης παρατηρεῖ, ἀλλὰ τὴν προικα.
 Καὶ ὅταν αὐτὴ πρὸς τὰς ἐαυτοῦ ἀνάγκας συμφωνῆ, εἰς οὐδὲν τὰ λοιπὰ
 λογίζεται. Αὐτὸ τοῦτο πράττει καὶ ἡ νύμφη. Εἰς τὸν γαμβρόν δὲν βλέ-
 πει ἄλλο ἢ τὸν μέλλοντα νὰ παρουσιάσῃ αὐτὴν εἰς τὰς συναναστρο-
 φὰς, νὰ συνοδεύσῃ αὐτὴν εἰς τὰ θέατρα, εἰς τὴν μουσικὴν καὶ εἰς τοὺς
 περιπάτους. Τὴν δ' εὐτυχίαν αὐτῆς ὑπολογίζει ἀναλόγως τῶν ἀδαμάν-
 των, δι' ὧν μέλλει νὰ τὴν κοσμήσῃ.—Οὐδεὶς αὐτῶν τὴν καρδίαν λαμ-
 βάνει ὑπ' ὄψιν. Οἱ παλμοὶ ταύτης πρέπει νὰ σιγήσωσιν ἐνώπιον τῆς
 φωνῆς τοῦ συμφέροντος. Ἄλλ' ἡ καρδία δι' αὐτὸν τὸν συγγαμῖον
 ἐξουτελισμὸν, δὲν βροχδύνει νὰ ἐκδικηθῆ φρικωδῶς.—Τὸ ἐγκλημα φω-

Τί θὰν τὸν ἀκλουθήσουνε γιατί δὲν συλλογιέται;
 Καὶ ἂν ἐκείνη, ἀνόητη, γιὰ χρήματα πουλιέται,
 Αὐτὸς ποτὲ δὲν ἔπρεπε τὸ σῶμα ν' ἀγοράσῃ...
 Γιατί ἡ καρδιά δὲν παίζεται, πολλὰ θὲ νὰν τοῦ φτιάσῃ.
 Ἡ Φύσις ἔχει τοὺς νόμους της. Κάνεις ἀς μὴ νομίσῃ,
 Ὅτι μπορεῖ ἀτιμώρητα νὰν τοὺς ποδοπατήσῃ...

(1868.)

ΒΙΚΤΟΡΟΣ ΟΥΓΚΩ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΑΝΑΡΗΝ.

Κανάρη! λησμονήθηκε τὸ ὄνομά σου πλέον.
 Ὅταν 'ς τὴν ῥάχη ἤρωος βλέπης βαρὺ τὸν χρόνον,
 Ὅποταν δὲν ἀκούγεται γλυκὸ τραγούδι, ὠραῖον,
 Τραγουδιστῆ, ποῦ ἀπ' τοῦ Θεοῦ κατέβηκε τὸν θρόνον,
 Καὶ τῆς ἀνδρίας τὰ παιδιά, τῆς μάχης τὰ θερία
 Τελειώσουν ὅ,τι ἄρχισαν 'ς τὸν κάμπο τοῦ θανάτου,
 Ἄχ! ἡ λαμπράδα τοὺς αὐτὴ θὲ νὰ σβυσθῇ μὲ βία,
 Ἐτσί 'ς τὸν κόσμον μάταια εἶν' ὅλα ἐδῶ κάτου!
 Κι' ὡς ποῦ νὰ λθῆ ὁ παιητῆς ἐκεῖνος, ποῦ μὲ χάρη
 Θὰ στεφανώσῃ τὰ παιδιά μ' ἀτίμητο στεφάνι
 Καὶ θὰ τοὺς φάλῃ ἐνδοξα τραγούδια μὲ καμάρη,
 Κρίμα! κάνεισ ἀπ' τοὺς θνητοὺς 'ς τὸν νοῦ του δὲν τὰ θάνει!
 Ὁ κόσμος 'ς ἄλλην ἐποχὴν τὰ ἐβλεπεν ἐμπρός του
 Καὶ ἡ φωναίς του ἀπ' τὴν χαρὰ ἐφτάναν ὡς τ' ἀστέρια.
 Τώρα τὰ βλέπει κ' ἐρωτᾷ, ὑψόνωντας τὰ χέρια,
 Ποιὸς εἶν' αὐτός; Καὶ ἀπορεῖ ὅ,τι κυττᾷ τὸ φῶς του.
 Ἄχ! ναί, σ' ἐλησμονήταμε! ἡ λάμψι σου ἐσβύσθη,
 Ὡς τὰ μαυρισμένα σπήλαια τῆς νύχτας ἐβυθίσθη.

λέγει ἐπὶ τῆς νυμφικῆς κλίνης,—ἦν μόνον ὁ ἄγγελος τῆς ἀγάπης ἔ-
 πρεπε διὰ τῶν πτερόγων αὐτοῦ νὰ σκιάζῃ,—ὁ δὲ νυμφικός κοιτῶν
 μεταβάλλεται εἰς ἐργαστήριον Λαίδος, ἐνθὰ πωλεῖται τιμὴ καὶ ἀνθρω-
 πίνη σάρξ.....

Καὶ τὰ τέκνα;..... Συλλαμβανόμενα ἄνευ φρουράματος, ἀλλ' ἐν τῇ
 ὄρμῃ τοῦ φυσικοῦ ἐνστίκτου, γεννῶνται ἐκπεφυλισμένα, ἀποκτηνωμένα...
 Τίς πταίει;.....

Ὅμως ἀκόμα ἔμεινε λάμψι μικρᾶς ἀχτίδας!
 Ἄλλὰ φωναῖς χαρούμεναις καὶ θαυμασμοὶ ἐχαθῆκαν.
 Τραγούδια πλεῖα γιὰ τὸ παιδί δὲν ἔχει τῆς πατρίδας,
 Τὸ ὄνομά σου τ' ἅγιο κ' ἡ πράξεις σου σβυσθῆκαν.
 ὦ ἦλιε, ποῦ ἔδυσες, μὴν ἀνατείλης πάλι,
 Δὲν ἔχεις Μ έ μ ν ο ν' ἄλλονε τὰ κάλλη σου νὰ ψάλλῃ!
 Σὲ μιὰ στιγμή ἐκράξαμε κ' ἐμεῖς· Ἐλλάς! Ἀθῆναι!
 ὦ Λεωνίδα! Μπότζαρη! Κανάρη! σηκωθῆτε...
 Κι' ἀμέσως ἐσιωπήσαμε.—τέτοιος ὁ κόσμος εἶναι!
 Τὸ ὄνομα, ποῦ ἐλάτρευε, φριχτὰ νὰ λησμονῆται!—
 Ἄχ! ἔπρεπε τὰ ἔργα σου, Κανάρη, τὰ μεγάλα,
 Ὅλ' ἀπ' τὸν νοῦ μας νὰ σβυσθοῦν καὶ νὰ γραφτοῦνε ἄλλα.
 Ἀλλοίμονον! ἡ δόξα σας, ὦ Ἕλληνες, ἐσθύσθη
 Κ' εἰς μικρολόγα πράγματα ὁ νοῦς σας ἐβυθίσθη!
 Καὶ σέ, Κανάρ', ἡ δόξα σου ἡ ἀφθαρτ', ἡ μεγάλη,
 Ὅπου 'ς τὰ πέρατα τῆς γῆς ἀκούστηκεν, ἄχ! τώρα,
 Πλεῖα τώρα δὲν ἀκούγεται!—Ἐκείνη, ἐκεῖν' ἡ χώρα,
 Ποῦ σ' ἔθρεψε καὶ σὴν ἔβαλε στεφάνι 'ς τὸ κεφάλι,
 Κ' ἐκείνη σ' ἀλησμόνησε.—καὶ τ' ὄνομά σου ἀκόμα
 Οὔτε 'ς αὐτὸ ἀκούγεται τοῦ τύπου τὸ ἀμμόνι,
 Ποῦ φλόγαις ἀμετραις πετᾶ, σὰ γίγας ἀπ' τὸ στόμα!
 Ὁ τύπος! Κύκλωπας, θεριό, ποῦ ὄλ' ἀναστατόνει,
 Ὅπου βαθεῖα τοῦ βγάλανε πολλοὶ Ὀδυσσεῖς τὸ μάτι,
 Ποῦ ὅ,τι χτίσει σήμερα τὴν ἄλλη τὸ γκρεμίζει
 Μὲ χέρι παντοδύναμο . . . καὶ πάντα ὑποστηρίζει
 Τὸ δίκιο, τὴν ἀλήθεια καὶ ὄχι τὴν ἀπάτη!
 Σ' ἐλησμονήσαμε!

Ἄλλὰ γι' αὐτὰ ὅλα τί σὲ μέλει;
 Ἐχεις τὸ κύμα, ναύτη μου, ὅπου μακρὰ σὲ στέλλει,
 Τ' ἀρματωμένο πλοῖό σου, τὸ ἥσυχὸ τ' ἀγέρι
 Κ' ἐπάνωθ' ἐσὺ ἀνέφελο τῆς νύχτας τὸ ἀστέρι·
 Ἐχεις τὴν τύχη σύντροφο καὶ μιὰν ἐλπίδ' ἀκόμα
 Πῶς τὸ ταξεῖδί σου αὐτὸ κ' ἡ φύσις θὰ γελάῃ
 Κι' ὁ νοῦς σου ταῖς μεταβολαῖς τοῦ κόσμου θὰ μετράῃ
 Καὶ πότε τῆς πατρίδας σου νὰ ἰδῆς πάλι τὸ χῶμα.
 Καὶ σκέπτεσαι ἐλεύθερος πῶς ζῆς μὲς τὸ καράβι,
 Κ' εἴτε ριχὰ περνᾷς μ' αὐτὸ εἴτε βαθεῖα νερὰ,
 Ὅπου τὸ δέρνει ὠκεανὸς κ' ἡ θάλασσα δὲν παύει . . .
 Αὐτὸ πάντα περήφανο τὰ κύματα περᾶ,
 Πίσω ἀπ' αὐτὰ ἀφίνωντας ἀφροῦς, σὰ νὰ σοῦ λέῃ

Δὲν ξέρω φουσκοθαλασσιά τί θὲ νὰ πῆ . . . καὶ πλέει...
 ὦ Ἕλληνα, δὲν σοῦ ἔμειναν παρὰ οἱ οὐρανοὶ σου,
 Ἡ γαλανή σου θάλασσα καὶ οἱ ἀμετροὶ ἀητοὶ σου,
 Ποῦ μ' ἔνα τους φτερούγισμα 'ς τοὺς οὐρανοὺς πετοῦνε,
 Ὁ ἥλιός σου ὁ λαμπηρός, ποῦ τοὺς θνητοὺς θαμπώνει,
 Ἡ φυσικαῖς σου εὐμορφιαῖς, ποῦ πάντοτε γελοῦνε
 Κ' ἡ γλῶσσά σου ἡ γλυκύτατη, ποῦ οἱ κοσμορρίχταις χρόνοι
 Κάπως τὴν ἀνακάτωσαν μ' αὐτὴν τῆς Ἰταλίας,
 Ὅπως τῆς Σάμου τὰ νερὰ μ' ἐκεῖνα τῆς Βαίας·
 Μ' αὐτὴν ὁ Ὀμηρὸς ψηλὰ ἀνέβηκε 'ς τὰ οὐράνια
 Κι' ὁ Δάντης ἐπλεξε γι' αὐτὴν ἀμάραντα στεφάνια.
 Ὅλα πέρασαν! . . . σῶμειναν μονάχα λίγοι φίλοι,
 Τὸ γιαταγάνι τὸ λαμπρό, τ' ὠραῖό σου καρυοφύλλι
 Κ' ἡ ναυτικὴ σου φορεσιὰ ἡ ὀλόχρυστη, Κανάρη,
 Ποῦ μὲς τὴν θάλασσα ἔλαμπε σὰν Παναγιᾶς ζωνάρι.
 Καὶ ὅταν τὸ καράβι σου τὰ κύματα περνᾷ
 Κοντὰ ἀπ' ταῖς ἀκρογιαλιαῖς, τὰ δοξασμένα μέρη,
 Σοῦ μένει ἡ παρηγοριὰ, ὦ Ἕλλην μου, ποῦ φέρει
 Ὅταν τὴ νύχτα τ' ἀγρυπνο τὸ μάτι σου κυττάῃ
 Κάτασπρα κτίρια, ρεῖπια ἀπερασμένων χρόνων,
 Ἡ ὅταν βλέπης, 'ς τὴν λαμπρὴν ἡλιακὴν ἀχτίνα,
 Σ τὸ περιγιάλι ἐκεῖ κοντὰ γυναῖκ' ἀργὰ μὲ πόνον
 Ἀπὸ τὰς θήβας νᾶρχεται ἢ ἀπ' τὴ Σαλαμίνα·
 Κ' ἐνῶ μὲ τὸ σιτάρι τῆς γιὰ πούλημα πηγαίνει
 Πάνω 'ς ἀμάξι Ὀμηρικὸ ἀρχαῖο καθισμένη,
 Περήφανη καὶ σοβαρὴ τὰ βόττα τῆς κεντάει
 Κι' ὡς ἄλλη Ἴσις παλαιή, ἀργὰ, ἀργὰ περνάει.

Ἀθήνησι, μηνὶ Σεπτεμβρίῳ 1885

ΣΠΥΡ. ΤΖΑΝΟΘΗΣ

ἘΣΤΟ ΖΗΛΕΙΑΡΗ

Σὲ μύρια δυὸ καλὰ δὲ ἔβρισκει; γλύκα,
 ποῦ ἂν σοῦ ἴδωρ ὕσε ἡ τύχη σου γιὰ προῖκα
 ἀρρώστειαις, πείνα, γύμνηα, πάθηα χίλια,
 θὰ σ' ἐσφρίζαν λιγώτερο ἀπ' τὴ ζήλεια,
 ποῦ ἐνῶ σὲ κρυφοτράει καὶ σὲ παιδεύει,
 'ς τὸν ἴδιο τὸν καιρό... σὲ ρεζιλεύει!

ΕΤΟΙΜΟΡΡΟΠΟΣ.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΒΙΚΕΛΑ

ΜΗΤΡΙΚΗ ΤΥΦΛΩΣΙΣ

—Γιατί μαδιέσαι, πέρδικα, και κλαῖς με τόσον πόνο;
—Πῶς νὰ μὴν κλαίω, κυνηγέ, ὅπου βαστάς τουρέκι,
και θαύρης τὰ παιδάκια μου 'πού παίζουνε παρέκει.
—Πὲ τί σημάδια ἔχουνε και δὲν σοῦ τὰ σκοτόνω.

—'Αμκ τὰ ἰδη: ἀντίκρου σου εὐθὺς θὰ τὰ γνωρίσης!
Εἶναι περίσσια ὄμορφα και περπατοῦν με χάρι.
'Αλλὰ περδίκια 'σὰν αὐτὰ δὲν παίζουν 'ς τὸ χορτάρι.
Σκότονε τ'ἀσχημα πουλιά, τ'ἀμορρα μὴ τ'γγίσης.

'Ο κυνηγὸς δὲν ἄργησε κοντὰ της νὰ γυρίση
εἶχε 'ς τὸ χέρι δυὸ μικρὰ περδίκια σκοτωμένα.
—Παιδάκια μου, τί μῶμελλε τὴν ἔρημη ἐμένα,
νὰ με γελάση ὁ κυνηγὸς και νὰ σὲ τουφεκίση!

—Μόνη σου φταῖς, κ' ἡ συμφορὰ, ὦ πέρδικα, σοῦ πρέπει,
γιατί πιὸ ἄσχημα πουλιά δὲν εἶδα 'ς τὴν ζωὴ μου.
—Τῆς δόλιξ, μῶρυγε ἀπ' τὸ νοῦ, πῶς 'ς τ'ἀκριθὸ παιδί μου
ἐγὼ θὰ βλέπω εὐμορφικίς 'πού ὁ ξένος δὲν ταῖς βλέπει!

ΕΙΣ ΜΙΑΝ ΑΓΝΩΣΤΟΝ ΜΑΡΤΥΡΑ ΤΗΣ ΑΡΕΤΗΣ

Τὸ βλέπω εἶσαι δυστυχής! τὸ χεῖλος δὲν τὸ λέγει,
'Αλλ' ἡ ὀδύνη σου αὐτὴ ἡ ἄφωνος με φλέγει,
Και ὅση μ'ἀλλοῦ πάσχουσαν κρυφίως σὲ μαντεύω,
'Ω! τόσο, τόσον—πίστευσε—ἀκόμη σὲ ζηλεύω.
'Η συνεχὴς ἀπόλαυσις τὸ αἶσθημα χυονέει
Και μόνον τὸ μαρτύριον πρὸς τὸν θεὸν ὑψώνει.

'Εὰν δὲν ἔχης θέλητρον ψευδῆ νὰ ἐπιδείξης
Και τεχνητὴν σιληπνότητα τὴν αἶσθησιν θαμβούσαν,
'Εχεις τὸ κάλλος τῆς ψυχῆς διὰ νὰ καταπλήξης,
'Εχεις καρδίαν πάσχουσαν και ὄνειροπολεῦσαν..
Εἶνε βωβὴ ἡ καλλονὴ ἐνίστα, χυδαία
Και θείγει μόνον ἡ ψυχὴ, τὸ ἦθος, ἡ ἰδέα.

Εἰδωλολάτραι ταπεινοὶ τῆς ὕλης κύπτουν ὅσοι
δὲν ἐννοοῦν τὴν ὑψηλὴν θρησκείαν τῆς καρδίας.

"Ἐροπον χαμαὶ εἰ σκόληκες· εἰ ἀετοὶ πετώσι,
Και πάντες δὲν ἐπλάσθησαν πρὸς πτήσεις αἰθερίας.
'Αν οἱ πολλοὶ δὲν ἐννοοῦν τὸ κάλλος τῆς ψυχῆς σου,
Σὲ ἐννοεῖ ἡ καρδία μου, διότ' εἶν' ἀδελφὴ σου.

(Ἀθῆναι, 1885)

ΚΩΝΣΤ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ.

ΤΑ ΑΝΘΗ ΤΟΥ ΕΑΡΟΣ

Βροχὸ τὸ ἔαρ τῆς ζωῆς. Τὰ ἄνθη τοῦ λειμῶνος
Αἰφνίδιος ἀπέσπασεν ἡ βία τοῦ χειμῶνος
Και καταπίπτουσα χιῶν, με κρυερὰς νιφάδας,
Λευκὸν ἀπλόνει κίλυμμα ἐπὶ τὰς πεδιάδας.
'Ω νέε, πρὸς τὰ μέλλοντα τὴν προσοχὴν σου στρέψε,
Και τ'ἀνθη τῶν ἔαρινῶν προθύμως δρέπε χρόνων.
Και ὅταν ἔλθῃ ὁ καιρὸς τοῦ γῆρατος, τῶν πόνων
Μὲ τ'ἀνθη τῆς ἀνοιξίως τὴν κεφαλὴν σου στέψε.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΙΗΤΡΙΑΝ ΦΩΤΕΙΝΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΟΥ

"Ἄλλων τὴν κόμην βαρύτιμοι λίθοι κοσμοῦσι,
Δάφνη τὴν κόμην τὴν σὴν 'Ἐλικῶνος καλλύνει·
Κόσμος ἐκεῖνος θνητὸς και ἀθάνατος οὗτος·
Χαῖρε! 'Ολίγοι ἐδόθη ἀθάνατος κόσμος.

ΕΙΣ ΒΙΒΛΙΟΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΤΥΠΩΜΕΝΟΝ

Κατάλογος συνδρομητῶν και πίναξ ἐσφαλμένων!
Βιβλίον, τὸ ἐνόησα πού εἶσαι τυπωμένον.

ΤΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΑΠΠΑ

Τοῦ Κάππα τὰ ποιήματα! 'Εξάίρετον βιβλίον,
'Αλλὰ μακρὰν εὐρίσκεται τὸ βιβλιοπωλεῖον.
—Νὰ τ'έχῃς εἶναι περιττὸν εἰς βιβλιοπωλεῖον.
'Υπάρχει πλησιέστερον ἐδῶ παντοπωλεῖον.

ΑΔ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ.

«ΠΑΛΗΟΣ ΚΑΥΜΟΣ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΑΓΑΠΗ»

Τόλιπα, τὸ ἐπιμένα πῶς θὰ μὲ λησμονήσης,
 Πῶς ὄρκους καὶ φιλήματα καὶ δάκρυα θ' ἀρνήθῃς·
 Ὁμοῦσαι ποῦ σοῦ τῶλεγα πῶς θὲ νὰ μὲ μισήσης
 Καὶ μ' ἄλλοτε πῶς ἐξέφρα θὲ νὰ στεφαναωθῇς;

Τόσο πολὺ μ' ἀγάπαγες, μὲ μὴ τέτοια μανία,
 Ποῦ φανερὰ μοῦ τῶλεγαν πῶς θὲ νὰ τρελλαθῇς·
 Πλὴν ὅμως ἐγὼ ἔτρεμα αὐτὴ τὴν εὐτυχία
 Καὶ γιὰ τὴν εὐτυχία μου ἤμουνα δυστυχής.

Ἐπρεπε, ἦ:ον ἀδύνατο νὰ μὴ μὲ λησμονήσης,
 Γιατί-ὄλο σι τὸ αἶσθημα μοῦ τῶδωσες μὲ μίση.
 Μικρὴ καρδιά! καὶ τὸ αἶσθημα ἔπρεπε νὰ ἐξαντλήσης
 Στὴ δίψα τῆς ἀγάπης μου, στὴ φρίξη τῆς καρδίας.

Καὶ μ' ἄφησες, μ' ἀρνήθηκες χωρὶς καμμίαν αἰτία·
 Χωρὶς ἔτσι μιὰ πρόφασι ναῦρης καὶ Σὺ νὰ 'πῆς.
 Ἐνόμισες ὅτι ἤμπορεῖς μὲ τόσην εὐκολία
 Τόσο χρονῶνε θάσκακα καὶ πόνους ν' ἀρνῆθῃς.

Μὰ πῶς λοιπὸν δὲν τῶξευρες πῶς θὰ μετανοήσης
 Καὶ τὰ πάλιν τὰ θύσανα πῶς θὲ νὰ θυμηθῇς;
 Δὲν τῶξευρες πῶς δύστυχη καρδιὰ γιὰ ν' ἀδικήσης
 Ἀπὸ τὴν ἴδια σου καρδιὰ πῶς θὰ τιμωρηθῇς;

Τώρα τί ἄξίζει ἂν μὲ πονῇ; κί' ἂν κλαῖς κρυφὰ γιὰ μένας;
 Ἰπαρξί ποῦ ἐθανάτωσες τί τάχα ἂν τὴν θρηνηῇ;
 Τὰ χρόνια δὲν ξαναρχονται ἐκεῖα τὰ περασμένα
 Ἐκτός κί' ἀλλάξουμε καρδιὰ ἢ ξαναγεννηθῇς.

Ἄ! ὄχι, ὄχι ἄρες μὲ σιὰ μόνον νὰ μείνω,
 Σιὰ τῆς περασμένης μας ἐκείνης ἐπιχθῆς·
 Ὡς παρελθὸν νὰ σ' ἀγαπῶ, χωρὶς νὰ ξαναγίνω
 Ὁ ἀπατημένος ἀσπλαγγχνα καὶ πάλιν ἐραστής.

Κί' ὅμως στιγμὴ τὰ μάτια μου δὲν ἔπαυσαν γιὰ σένα,
 Καμμιά στιγμὴ δὲν πέρασε νὰ μὴ σ' ἐθυμηθῶ,
 Καὶ ἐνῶ τὰ φύλλα τῆς καρδίας μοῦ τᾶχης μακαμμένα,
 Σκληρῆ, προδότρια κί' ἀπιστη ἀκόμα σ' ἀγαπῶ.

Ζάκυνθος 25 Ἰανουαρίου 1885.

Α. ΠΑΠΑΚΟΠΟΥΛΟΣ.

Η ΖΩΓΡΑΦΙΑ

Εἶν' ἐπιχθὴ ποῦ τ' ἄνθη καὶ οἱ κρίνοι
 Ἄπ' εὐωδίας γιομίζουνε τ' ἀγέρι,
 Ποῦ θρασιλεύει μὲς τὴ γῆ γαλήνη,
 Μὰ ποῦ ἡ καρδιὰ περισσότερο ὑποφέρει,
 Ποῦ μυρωδιαὶ ἀκόμη ἢ πέτρα χύνει,
 Ὅπου φιλιέται τ' ἄνθος μὲ τ' ἀστέρι,
 Εἶν' ἐπιχθὴ π' ἀκούεται εἰς κάθε μέρος;
 Εἶν' εὐτυχία ὅσον τὸν ἄνθρωπον ὁ ἔρω.

Κάτου ὅστιν γῆν ἀπλόναται ἢ γαλήνη,
 Κάθε καρδιὰ τὸν ὕπνο ἀποζητάει
 Κί' ὁ δυστυχῆς τὴν κεφαλὴ του κλίνει
 Καὶ τὴ λύπη γιὰ ἄλγος ἀλησμονάει·
 Ἄλλὰ πολλοὺς ἢ ἀγάπη δὲν ἀφίνει
 Νὰ κλείσουνε τὰ μάτια, ἐπιθυμάει
 Νὰ βλέπη κάθε ξάστερη νυχτιά,
 Νὰ ἐνώναται ἢ καρδιὰ μὲ τὴν καρδιά.

Προβαίνει σιγανὰ τὸ ἀχνὸ φεγγάρι
 Καὶ ταῖς ἀκτίδες ταῖς χρυσαῖς του ἀπλύνει,
 Φιλεῖ γλυκὰ τὸ τρυπερὸ χορτάρι,
 Μὲ τὸ φιλι ποῦ δίνει τὸ χρυσόνει·
 Ἡ ἐξοχὴ σκορπᾷ μαργαριτάρια,
 Τὰ κάλλη τῆς μονάχῃς καμαρόνει·
 Χρυσὸ νερὸ κάθε θρυσούλα χύνει
 Κί' ἀφ' τῆς χαρᾶς νὰ τρέξη δὲν τ' ἀφίνει.

Μία κορασιά τὸ βλέμμα τῆς ὑψώνει
 Καὶ τ' αὐρανοῦ τὸ χρῶμα ξαναδίνει·
 Ὡς τὸ χέρι τῆς τὸ μέτωπο ἀπιθώνει
 Καὶ τὸ κεφάλι ἀγάλλει ἀγάλλια κλίνει·
 Ἡ κόμη τῆς ἢ ξέπλεκη χρυσόνει
 Τὸ δάκρυ ποῦ ὅστιν λύπη ἢ κόρη χύνει.
 Χαράζει καὶ ὅσον τὰ οὐράνια ἐν ἄστρο μένει...—
 Τὸ μάγευσε ἢ πικρὴν ἢ πονεμένη.

Ἐν Ζακύνθῳ τῇ 12 Μαΐου τοῦ 1878.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

ΤΟ ΜΑΛΩΜΑ

Με τὴν τρελλὴ ἀγάπη μου μαλώταμε μιά ἡμέρα
 Καὶ ὄρκο ἔκαναμε φρικτὸ
 Νὰ μὴ κυττᾶ νὰ μὴ κυττῶ,
 Μὴν ποῦμε—Καλὴ ἡμέρα.

Περνοῦσ' ἀπὸ τὴν πόρτα της, τὰ μάτια μου ἔγυρνοῦσα,
 Κ' ἐκείνη βάσταγε θυμὸ,
 (Μὰ πάντοτε εἰς τὸ κρυφὸ
 Κυττοῦσε καὶ κυττοῦσα).

Ἄλλὰ μιά νύχτα, καὶ χωρὶς κανεὶς νὰ περιμένῃ,
 Σ' τὴν πρώτη μας τερπνὴ φωλιά,
 Σὰν τὰ ἀθῶα τὰ πουλιά,
 Βρεθήκαμ' ἐνωμένοι.

Ἐγυρε τὸ κεφάλι της ἔς τὰ στήθια μου μὲ χάρι
 Καὶ τὰ μαλλιά της ἔλύθησαν
 Καὶ σὰν ἀχιτίδες ἔχύθησαν
 Πολλαῖς ἀπ' τὸ φεγγάρι.

Μ' ἐφίλησε καὶ ἀρχίνησε εὐθὺς νὰ τραγουδάῃ
 Μὲ μιά γλυκόλαλη φωνή—
 —Καρδιά μου ἀπ' ἔρωτα πονεῖ
 Τοὺς ὄρκους ἀψηφάει.—

Ἀιγώθηκα τὴν ἔσφιγξα μὲ πάθος εἰς τὰ στήθια,
 Χίλια τῆς ἔδωκα φιλιὰ
 Καὶ μὲ χαρούμενη λαλιὰ
 Τῆς εἶπα—Λές ἀλήθεια!

Δεύτερον ὄρκο ἔκαναμε καὶ ἔχομεν ὀρίση:
 Ὅποιος τοῦ ἄλλου θυμωθῆ
 Χίλιας φορὰς νὰ φιληθῆ,
 Ἄλλὰ... νὰ μὴ φιλήσῃ!

ΘΕΟΓΝΙΣ

ΑΝΕΜΟΖΑΛΗ

Βάστα, πικριάρα μου ζωὴ, κ' ἡ τρικυμιὰ θὰ πάψῃ
 'ποῦ θὲ νὰ πάῃ, θ' ἀράξωμει!..—Εἶσαι, ζωὴ μου, εἶσαι
 ταξίδι μαῦρο καὶ ἄχαρο καὶ θαλασσοδαρμένο,
 μ' ἄγρια βουβοσακίσματα, σεισμὸς καὶ ἀστροπελέκια,
 καὶ ὄλο μ' ἐλπίδες ψεύτικες θηροεῖς πῶς θὰ γλυτώσῃ,
 ὡς 'ποῦ θ' ἀράξῃς, δύστυχη, ἔς τοῦ Χάρου τὸ λιμάνι.
 Ἐκεῖ δὲν ἔχει χαλασμοὺς, γκρεμνοὺς καὶ καταβόθρες,
 καὶ κύματα θεώρατα, καὶ γλάρους, καὶ κοράκια...
 καὶ οὔτε σὲ δέρνουν οἱ σεισμοὶ τοῦ πουπουλένιου κόσμου,
 καὶ ζεῖδι δὲν θὰ ποτισθῇς, καὶ φέμμα δὲν θ' ἀκούσῃς.
 Πεῖνξ, πολέμους, συντριμμοὺς, λιθάνια καὶ σπιτάλια,
 καὶ ἄλυσες μαῦρες δὲν γροικᾷς ἔς τὸν ὕπνο 'ποῦ θὰ πέσῃς
 οὔτε λησταδες θὰ θωρῆς μὲ μήτρα καὶ μὲ ράσο,
 καὶ δικαστὴ τὸ δῆμιό σου, καὶ Βασιλεῖα τὸ νάνο!
 Καὶ δὲν θὰ πίνῃ τὸ αἷμά σου ἄσα νὰ βυζαίνει γάλα
 Ἐκείνη 'ποῦ τῆς χάρισεσ ὄλα, ψυχὴ καὶ νεότη.
 Βάστα, ζωὴ, κ' εἶναι σιμὰ τὸ σιωπηλὸ λιμάνι,
 καὶ ἄν ἀράξωμει θὰ ἴδῃς νὰ φέξῃ ἡ μαυρίλα
 ὅπου θωρεῖς ἀπὸ μακρῶς... κ' ἡ μυστικιὰ πνοή του
 ὅσο πικρὴ καὶ παγερὴ σου φαίνεται ἀπὸ πέρα,
 τόση γλυκάδα καὶ δροσιὰ ἔς τ' ἄχαρο σπλάχν' ἀπλώνει.
 Βάστα, πικριάρα μου ζωὴ, κ' εἶναι Θεός... ὁ Χάρος!

(Ἐξ ἀνεκδότου διηγήματός μου).

Ι. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΣ.

ΣΕ ΝΕΟΧΕΙΡΟΤΟΝΗΤΟ ΠΑΠΠΑ

Ἐπαρέτησε τὸ κλεψιμιὸ ποῦχε τροφή, τιμὴ του
 Καὶ μὲ τὸ ΡΑΣΟ ἔσέφτηκε νὰ θγάνη τὸ ψωμί του!

ΚΑΛΟΓΕΡΟΣ

ΣΕ ΛΗΣΜΟΝΗΣΙΑΡΗ

Ἐχεις καρδιά γιὰ ν' ἀγαπᾶ, ψυχὴ γιὰ ν' ἀγαπηθεῖται,
 Μά... μέσ' ἔς τὸ νοῦ σου ἡ ἀγάπη σκᾶ, πεθαίνει, λησμονηθεῖται!

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟΣ

ΟΥΓΟΥ ΦΩΣΚΟΛΟΥ

ΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΙΑΚΩΒΟΥ ΟΡΤΙΣ

(Μετάφρασις Γ. Κ. Σφήκα)

(Συνέχεια· ὄρα προηγούμενον φυλ.)

Ἐν τούτοις εὐκαιρίας τυχούσης ἀπεσπάσθη τὸ προσωπεῖον τῶν κυρίων ἐκείνων οἵτινες ἐγκάρδιον μοι ὠρχίζοντο φιλίαν, οἵτινες εἰς πᾶσαν λέξιν μου Σκυμασμὸν ἐξέφραζον, καὶ ἀνὰ πᾶσαι ὥραν βαλάντιον καὶ καρδίαν μοι προσέφερον. Τάφοι! μάρμαρα ὠραῖα, πομπῶδεις ἐπιτάφιοι· ἀλλ' ἐὰν τοὺς ἀνοίξης, σκώληκας καὶ δυσωδίαν εὐρίσκεις ἐντὸς αὐτῶν. Καὶ νομίζεις, Λαυρέντιέ μου, ὅτι ἂν ἡ ἐναντία τύχη μᾶς περιῆγεν εἰς θεῖσιν νὰ ἐπαιτήσωμεν ἄρτον, θὰ ὑπῆρχέ τις ὁ ἐνθυμούμενος τὰς ὑποσχέσεις του; ἢ οὐδεὶς, ἢ πανοῦργός τις μόνον, διὰ τῶν εὐεργεσιῶν του θεῶν ν' ἀγοράσῃ τὸν ἐξευτελισμὸν μας. Φίλοι ἐν καιρῷ γαλήνης, ἐν ταῖς τρικυμίαις σὲ κατχποντίζουσι. Αἱ αὐτοὺς τὸ πᾶν εἶναι τὸ συμφέρον. Ὅθεν ἐὰν ὑπάρχῃ τις τὰ σπλάγχνα τοῦ ὁποίου ὑπὸ τῶν γενναίων νὰ φροῖττωσι παθῶν, ἢ πρέπει νὰ τὰ καταπνίξῃ, ἢ νὰ καταφύγῃ τὰ γενναῖα ὡς οἱ ἀετοὶ καὶ, θηρία, ἐπὶ τῶν ἀπροσίτων ὄρεων καὶ ἐντὸς τῶν δασῶν, μακρὰν τοῦ φθόνου καὶ τῆς ἐκδικήσεως τῶν ἀνθρώπων. Αἱ ἐξοχοὶ ψυχαὶ βαίνουσιν ἄνω τῶν κεφαλῶν τοῦ πλήθους ὅπερ προσβεβλημένον ὑπὸ τοῦ μεγαλείου των προσπαθεῖ ν' ἀλυσοδέσῃ ταύτας ἢ νὰ τὰς χλευάσῃ, καὶ τρέλλας ἀποκαλεῖ τὰς πράξεις τὰς ὁποίας τοῦτο ἐν τῷ βορβόρῳ βεβουλισμένον δὲν δύναται, ὅχι νὰ θαυμάσῃ, ἀλλ' οὔτε κἂν νὰ γνωρίσῃ. — Ἐγὼ δὲν ὀμιλῶ περὶ ἐμοῦ, ἀλλ' ὅταν ἐπανειλημένως σκέπτομαι ὁποῖα παρεμβάλλει ἡ κοινωνία ἐμπόδια εἰς τὴν μεγαλοφυῖαν καὶ τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ πῶς εἰς τὰς ἀπολυταρχικὰς ἢ τυραννικὰς κυβερνήσεις· τὸ πᾶν εἶναι ἕρις, συμφέρον καὶ συκοφαντία—κλίνας τὰ γόνατα εὐχαρισῶ τῇ φύσει ὅτι προικισθεὶς παρ' αὐτῆς ὑπὸ αἰσθήματος ἀπεχθεὶς πρὸς πᾶσαν δουλείαν, ἐνίκησα τὴν τύχην, καὶ ἐδιδάχθην νὰ ἀνέρχωμαι ὑπεράνω τῆς ἀνατροφῆς μου. Γνωρίζω ὅτι ἡ πρώτη, μόνη, ἀληθὴς τοῦ ἀνθρώπου ἐπιστήμη εἶναι ἡ μὴ ἐκμανθανομένη ἐν τῇ μονώσει καὶ τοῖς βιβλίοις, καὶ γνωρίζω ὅτι ἕκαστος δέον νὰ ὠφελῆται τῆς ἰδίᾳς ἢ τῆς τῶν ἄλλων τύχης ὅπως βαίνει κάπως ὑποσηριζόμενος ἐπὶ τῶν ἀπορρώγων τοῦ βίου κρημνῶν. Ἔγω: τὸ ἐπ' ἐμοὶ φοβῶμαι ὅτι ἀπατώμαι παρὰ τοῦ δυναμένου νὰ με διδάξῃ ὅτι κρη-

μνίζομαι ὑπ' αὐτῆς ἐκείνης τῆς τύχης ἥτις θὰ ἠδύνατο νὰ με ἀνυψώσῃ, καὶ πλήττομαι ὑπὸ τῆς χειρὸς ἥτις πολλὴν θὰ εἶχε δύναμιν νὰ με ὑποσηριζῇ.

Λεῖπει ἐν ἄλλο φύλλον.

. . . . ἐὰν ἤμην ὄλω; ἀδαής· ἀλλ' ἀγρίως ἠσθάνθην ὄλα τὰ πύθη, οὔτε δύναμαι νὰ καυχήθῃ ὅτι ἔμεινα ἄθικτος παρ' ἀπάντων τῶν ἐλαττωμάτων. Εἶναι ἀληθές ὅτι οὐδὲν ἐλάττωμα με κατέβλεπε ποτε. καὶ ὅτι ἐν τῇ ἐπιγεῖῳ ταύτῃ ὁδοιπορίᾳ ἐκ τοῦ παραδείσου αἴφνης μετέπεσον εἰς τὰς ἐρήμους· ἀλλ' ὁμολογῶ ὅτι αἱ μεταμέλαιά μου προήλθον ἐξ ἀλαζόνος ὀργῆς καὶ ἐκ τοῦ ἀπελπισμοῦ τοῦ νὰ εὐρωτῆν δόξαν καὶ τὴν εὐτυχίαν ἅς ἀπὸ τῶν πρώτων μου ἐτῶν ἐναγωνίως ἐπόθουν. Ἐὰν ἐπόλουν τὴν πίσιν, ἠρνούμην τὴν ἀλήθειαν, ἀπεμπόλουν τὴν εὐφυῖαν μου, πιστεύεις ὅτι θὰ ἔζων μᾶλλον τιμώμενος καὶ ἥσυχος; Ἀλλὰ χάριν τῶν τιμῶν καὶ τῆς ἥσυχίας τοῦ διεφθαρμένου αἰῶνός μου, ἀξίζει νὰ θυσιάζῃ τις τὴν ψυχὴν του; Φοβούμενος μᾶλλον τὸν ἐξευτελισμὸν ἢ φερόμενος ἐξ ἔρωτος πρὸς τὴν ἀρετὴν ἀνεχαιτίσθην ἐκάστοτε ἀπὸ τῶν παραπτωμάτων ἐκείνων ἅτινα εἰσὶ σεβαστὰ παρὰ τοῖς ἰσχυροῖς, ἀνεκτὰ παρὰ τοῖς πλείστοις, ἀλλὰ διὰ τὰ ὁποῖα, ὅπως μὴ ἄνευ θυμάτων μείνῃ τὸ εἶδωλον τῆς δικαιοσύνης, τιμωροῦνται οἱ ἀτυχεῖς. Ὅχι οὔτε ἀνθρωπίνῃ δύναμει, οὔτε θεῖα ὑπεροχῇ θὰ με βιάσωσιν ποτε νὰ παρασῆσω ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦ κόσμου τὸ πρόσωπον τοῦ μικροκατεργάρη. Ὅπως διέρχεται τὰς νύκτας ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ δωματίῳ τῶν περιφανέστερων καλλονῶν, γνωρίζω καλῶς ὅτι πρέπει νὰ προσεύη τις ἀκολασίαν, διότι αὐταὶ θέλουσι νὰ χαίρωσιν ὑπέληψιν ὅπου μένει αὐταῖς ὑπόνοια αἰδοῦς. Μία δὲ τούτων μ' ἐξεπαίδευσεν εἰς τὰς τέχνας τῆς φρεναπάτης καὶ με ἐίσχυσεν εἰς τὸ προδίδειν—ἴσως δὲ θὰ προέδιδον καὶ θὰ ἐφρεναπάτων· ἀλλ' ἡ ἠδονὴ ἦν ἥλιπζον, πικρὰ κατήρχετο ἐν τῇ καρδίᾳ μου, ἥτις οὐδέποτε κατάρθωσε νὰ συμβιβασθῇ μετὰ τῶν νῦν χρόνων, καὶ συμμαχήσῃ μετὰ τοῦ λογικοῦ. Καὶ διὰ τοῦτο πολλάκις με ἔκουε ἀνακράζοντα ὅτι, τὸ πᾶν ἐξαρτάται ἐκ τῆς καρδίας—ἐκ τῆς καρδίας ἦν οὔτε οἱ ἄνθρωποι, οὔτε ὁ Θεός, οὔτε ταῦτα τὰ συμφέροντά μας δύνανται ποτε νὰ μεταβάλωσιν. Ἐν τῇ μᾶλλον ἀνεπτυγμένῃ Ἰταλίᾳ, καὶ ἐν τισὶ πόλεσι τῆς Γαλλίας, μετ' ἀγωνίας ἀνεζήτησα τὸν καλὸν κόσμον, τὸν ὁποῖον ἔκουσα μετὰ τοσαύτης ἐμφάσεως ἐξυμνούμενον· ἀλλὰ πανταχοῦ εὗρον ὄχλον εὐγενῶν, ὄχλον ἐγγραμμάτων, ὄχλον ὠραίων καὶ πάντας ἀνοήτους, χαμαιζή-

λους, κακούς, πάντας. Μοι διέφυγον ἐν τούτοις οἱ ὀλίγοι ἐκεῖνοι οἵτινες ἠμελημένοι ζῶντες ἐν μέσῳ τοῦ λαοῦ, ἢ μελετώντες ἐν ἀπομονώσεσι, ὑπερέχοντας διατηροῦσι τοὺς χαρακτῆρας τῆς μήπω δοκιμασθείσης ἀρετῆς αὐτῶν. Ἐτρεχον ἐν τούτοις ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἄνω, κάτω, αἱ ψυχαὶ τῶν νοσῶν οὓς ὁ Δάκνης ἔθηκε πρὸ τῶν πυλῶν τῆς Κολάσεως, μὴ κρίνων αὐτοὺς ἀξίους νὰ μένωσι μεταξὺ τῶν ἐντελεῶς κολασμένων. Ἠξέυρεις τί ἐπὶ ἐν ὄλον ἔτος συνέλεξας; φλυαρίας, ὄνειδη, καὶ θανατηρᾶν ἀνίαν.—Καὶ ἐδῶ, ὁπόθεν τρέμων προσέβλεπον τὸ παρελθόν, καὶ ἡσύχαζον, νομίζων ἑμαυτὸν εἰς ἀκύμαντον λιμένα, ὁ κακὸς δαίμων μὲ σύρει εἰς τοιαύτας συμφοράς.—Βλέπεις λοιπὸν ὅτι ὀφείλω νὰ ζητήσω τοὺς ὀφθαλμούς; ἐπὶ τῆς σωτηρίου ἀκτίνος ἦν ὁ Θεὸς μοι ἐπικουράσας. Ἄλλὰ σ' ἐξορκίζω, ἄφες τὴν συνήθη ἐκείνην διδασχὴν σου: Ἰάκωβε, Ἰάκωβε, ἡ ἀπειθείά σου αὐτὴ σε καταστρέψει. Καὶ νομίζεις ὅτι ἂν ἐμίσην τοὺς ἀνθρώπους, θὰ ἡσχάλλον, ὡς πράττω, ἐπὶ ταῖς κακίαις αὐτῶν; καὶ ὅμως μὴ δυνάμενος νὰ χλευάσω ταύτας, καὶ φοβούμενος καταστροφὴν, φρονῶ προτιμότερον νὰ ὑποχωρήσω. Καὶ τίς μὲ ἀσφαλίζει ἀπὸ τοῦ μίσους τῆς γενεᾶς ταύτης ἀνθρώπων, τοσοῦτον ἐμοῦ διαφερόντων; Καὶ κατ' οὐδὲν ὠφελῆ ἢ συζήτησις πρὸς εὔρεσιν τοῦ τίς ἔχει δίκαιον· δὲν τὸ γνωρίζω, οὔτε ἔχω τὴν ἀπαίτησιν ὅτι τοῦτο εἶναι ὄλον ὑπὲρ ἐμοῦ. Τὸ σπουδαῖον καὶ ἐνδιαφέρον εἶναι, (καὶ κατὰ τοῦτο συμφωνεῖς) ὅτι ἡ ὑπερήφανος, γαθερὰ, εἰλικρινὴς ἢ μᾶλλον ἀπαιδέυτος, πείσμων, ἄφρων αὐτὴ φύσις μου, καὶ ἡ θεσηκευτικὴ ἐθιμοτυπία, ἡ διὰ τῆς αὐτῆς καλύπτουσα περιβολῆς πάντα τὰ ἐξωτερικὰ ἔθη αὐτῶν, δὲν συνταυτίζονται· ἐγὼ δὲ τῆ ἀλήθειᾳ δὲν ἔχω διάθεσιν ν' ἀλλάξω ἐνδυμα. Ἀπελπισμὸς λοιπὸν ὡς πρὸς ἐμὲ καὶ ἀπ' αὐτῆς ἀκόμη τῆς ἀνακαυχῆς· μάλιστ' εἰς ἀνοικτὸν εὐρίσκομαι πόλεμον, ἡ δὲ ἥττα ἐπίκειται, διότι δὲν ἤξεύρω κἂν νὰ μάχωμαι μὲ τὸ προσωπεῖον τῆς προσποιήσεως, ἀρετῆς· λίαν ἐν ἰσχύϊ καὶ μείζονος ὠφελείας. Ἰδοὺ πόσον εἶμαι κενόδοξος! νομίζω ἑμαυτὸν ἥττον τῶν ἄλλων δυσειδῆ, καὶ ἀπαξιῶ ὡς ἐκ τούτου νὰ μεταμορφωθῶ· μάλιστ' ἀκαλῶς ἢ κακῶς ἂν εἶμαι, ἔχω τὴν γενναιοῦτητα, ἢ τὴν ἀκαίδειαν, εἰπέ ἀκόμη, νὰ παρουσιασθῶ γυμνός, καὶ σχεδὸν οἷος ἐξῆλθον ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς φύσεως. Ὡς ἐὰν ἐνίοτε λέγω κατ' ἑμαυτὸν: πιστεύεις ὅτι ἡ ἀλήθεια ἐν τῷ σῶματί σου εἶναι ἢ ὀλιγώτερον ἰταμῆ; ἐκ τούτου συμπεραίνω ὅτι τρελλός θὰ ἦμην ἐὰν, εὐρών ἐν τῇ μοναξίᾳ μου τὴν ἡμερίαν τῶν μακάρων, οἵτινες μεταρσιοῦνται ἐν τῇ θέᾳ τοῦ ὑπερτάτου ἀγαθοῦ, ἐγὼ ἵνα μὴ κινδυνεύσω νὰ ἐρωταεὺθῶ (ἰδοὺ τὸ σύνθημα ἀντίφωνόν σου) ἀνετιθέμην εἰς τὴν δίκαισιν τοῦ κακεντρεχοῦς τούτου σμήνους.

Ἐν Παταύῳ. Δεκεμβρίου

Ὁ ἀφωρισμένος οὗτος τόπος μοι ἀποκοιμίζει τὴν ψυχὴν, καταληφθεῖσαν ὑπὸ ἀηδίας πρὸς τὴν ζωὴν· δύνασαι ὅσον θέλεις νὰ μ' ἐπιπλήττης, δὲν ἤξεύρω τί νὰ κάμω ἐν Παταύῳ· ἂν ἐβλεπες μὲ ὁποῖαν χαλαρότητα μὲν ἐνταῦθα ἐν ἀργίᾳ καὶ μεθ' ὁπόσου κόπου σοὶ ἀρχίζω τὴν ἐλεινήνη ταύτην ἐπιστολήν!—Ὁ πατὴρ τῆς Θηρεσίας ἐπανῆλθεν εἰς τοὺς λόφους, καὶ μοι ἔγραψε τῷ ἀκήνητησα εἰδοποιῶν αὐτὸν ὅτι μετ' οὐ πολὺ θὰ τὸν ἐπικνίδω· καὶ μοι φαίνονται χίλια ἔτη!

Τὸ Πανεπιστήμιον τοῦτο (ὡς θὰ εἶναι θεθαίως ὅλα τὰ Πανεπιστήμια τῆς γῆς!) ἀπαρτίζεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκ καθηγητῶν ἀλαζόνων καὶ ἐχθρικῶς πρὸς ἀλλήλους διακειμένων, καὶ ἐκ μαθητῶν ἐξωλεσάτων. Ἠξέυρεις διατί μεταξὺ τοῦ πλήθους τῶν σοφῶν οἱ ἐξοχοὶ ἄνδρες εἶναι τόσῳ σπάνιοι. Τὸ ἐξ ὕψους ἐμπνεόμενον ἐκεῖνο ἐνστικτὸν τὸ ἀποτελοῦν τὴν Μεγαλοφυΐαν, δὲν ζῆ ἢ ἐν τῇ ἀνεξαρτησίᾳ καὶ τῇ μονώσει, ὅτε οἱ χρόνοι ἀποτρέποντες αὐτὴν πάσης δράσεως, δὲν τῇ ἀφίνουσιν ἢ τὸ γράφειν. Ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἀναγκινώσκουσι μὲν πολὺ, δὲν μελετῶσιν ὅμως, καὶ ἀντιγράφουσι· διὰ τῆς ἀενάκου ὀμιλίας, ἐξατμίζεται ἡ γενναία ἐκείνη χολὴ ἣτις ἐξεγείρει τὴν αἴσθησιν καὶ τὴν σκέψιν, καὶ κάμνει ὡς ἰσχυρῶς νὰ γράφωσι. Ψελλίζοντες πολλὰς γλώσσας, ψελλίζομεν καὶ τὴν ἰδικὴν μας, γελοῖοι καθιστάμενοι πρὸς τε τοὺς ξένους καὶ ἡμᾶς αὐτοὺς· ἐξαρθώμενοι ἀπὸ τῶν συμφορῶν, ἀπὸ τῶν δεισιδαιμονιῶν καὶ τῶν κακιῶν τῶν ἀνθρώπων ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων ζῶμεν καὶ ἀδηγούμενοι ὑπὸ σειρᾶς καθηκόντων καὶ ἀναγκῶν, ἀναθέτομεν τοῖς πολλοῖς τὴν δόξαν καὶ τὴν εὐτυχίαν ἡμῶν· ψηλαφῶμεν οὕτως εἰπεῖν τὰ πλοῦτη καὶ τὴν ἰσχύον, καὶ τρέπομεν ἀκόμη τὸ νὰ εἴμεθα μεγάλοι, διότι ἡ φήμη ἐξεγείρει τοὺς καταδρομεῖς καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς ψυχῆς ὑπόπτους καθιστᾷ τὰς κυβερνήσεις· οἱ δὲ ἡγεμόνες θέλουσι τοὺς ἀνθρώπους οὔτε ἤρωας οὔτε περιφανεῖς ποτὲ κακοῦργους. Καὶ διὰ τοῦτο ὁ ἐν χρόνοις δουλείας πληροῦς ἵνα διδάσκη, σπανίως ἢ οὐδέποτε θυσιάζει ἑαυτὸν εἰς τὴν ἀλήθειαν καὶ εἰς τὸ ἱερὸν αὐτοῦ διδασκαλίαν· ἐπομένως ἰδοὺ τὰ ἀπὸ καθέδρας μαθήματα, τὰ καθιστῶντα δύσκολον τὸ λογικὸν καὶ ὑποπτον τὴν ἀλήθειαν. Ἀρ' ἐτέρου ὑποπτεύομαι ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι τόσοι τυρλοὶ ὁδοιποροῦντες ἐν τῷ σκότει, τινὲς δὲ τούτων ἀνοίγουσι τὰ βλέφαρα μετὰ κόπου, φανταζόμενοι ὅτι διακρίνουσι τὰ σκότη ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων ὀρεῖλουσι κλονούμενοι νὰ βρῶσιν. Πλὴν ταῦτα θεωρήσον ὡς ἂν μὴ τὰ εἶπον· ὑπάρχουσι γνῶμαι τὰς ὁποίας θὰ ἐσυζήτῃ τις μετὰ τῶν ὀλίγων μόνον ἐκείνων οἵτινες θεωροῦσι τὰς ἐπισήμας μὲ τὸ μειδιάμα μὲ τὸ ὁποῖον ὁ Ὀμηρος ἐθεώρει τὰ ἀνδραγαθήματα τῶν μυῶν καὶ βατράχων.

Ἐπὶ τοῦ προκειμένου· θέλεις νὰ μὲ ἀκούσης; ἀφοῦ τώρα ὁ Θεὸς ἔ-

πειψε τὸν ἀγοραστὴν, πώλησον ὅλα μου τὰ βιβλία. Τί γὰ τοὺς κέρμω, τετρακισχιλίους καὶ ἐπέκεινα τόμους, τοὺς ὁποίους δὲν ἤξεύρω οὔτε δέλω ν' ἀναγνώσω; Φύλαξόν μοι τοὺς ὀλιγίστους ἐκείνους τοὺς ὁποίους θὰ ἴδῃς φέροντας ἰδιοχείρους μου σημειώσεις εἰς τὸ περιθώριον. Ὡ! πῶς ἐδελάνων ἄλλοτε τὰ χρήματά μου παρὰ τοῖς βιβλιοπώλαις! ἀλλ' ἡ τρέλλα αὐτὴ παρῆλθεν ἴσως ἵνα δώσῃ χώρον εἰς ἄλλην τινα. Τὰ χρήματα δίδεις εἰς τὴν μητέρα μου. Προσπαθῶ νὰ ἐπανορθώσω τὰς ζημίας ἅς ἔνεκεν ἐμοῦ ὑπέστη—δὲν ἤξεύρω πῶς, ἀλλὰ νὰ σοφῆ εἶπω τὴν ἀλήθειαν, Φησαυρόν θὰ ἐκένοον—καὶ ἐνόμισα τὸ μέσον τοῦτο ὡς τὸ καταλληλότερον. Ἐπι μᾶλλον δεινοῦνται οἱ χρόνοι, καὶ δὲν εἶναι δίκαιον ἔνεκεν ἐμοῦ νὰ διέλθῃ ἐν οἰκονομικαῖς δυσχεραῖαις τὸ μικρὸν ὑπόλοιπον τοῦ βίου της ἢ πτωχὴ ἐκείνη γυνή. Χαῖρε.

(ἔπεται συνέχεια)

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ «Π ΑΝΘΩΝΟΣ»

Α.Κ.Κ. Ἐλάβομεν ὠραῖον, πλὴν ἀνάγκη νὰ διέλθῃτε πρῶτον ἐκ τοῦ γραφείου μας.—Τρελλοκόριτσο. Προσεχῶς.—Δ.Γ. Πάτρας, Α.Γ.Μ. Πειραιᾶ, Δ.Μ. Βιέννης. Εὐχαριστοῦμεν, ἀποδείξεις ἐστάλησαν.—Γ. Τ. Πάτρας. Προηγούμενα λαμβάνετε παρὰ τοῦ αὐτότε ἀνταποκριτοῦ μας κ Β. Κολυβά.—Α.Α. Ναύπλιον. Τὸ ἐπανελάβομεν χιλιάκι, τρίμηνος διὰ τὰς ἐπαρχίας δὲν εἶναι παραδεκτὴ, μόνον ἑτήσια ἢ ἐξάμηνος.—Γ.Β. Μεσσήνην. Ἐλάβομεν, θ' ἀπαντήσωμεν προσεχῶς ἀναμεινόμεν ἀποτέλεσμα.....—Κ. Φ. Σ. Ἀθήνας. Εὐχαριστοῦμεν ἀγγελίαι ἐν τῷ ἐπομένῳ.—Π. Ι. Ἀθήνας. Νομίζετε ἴσως ὅτι συμβαίνει καὶ εἰς ἡμᾶς ὅ,τι συχνὰ πυκνὰ συμβαίνει εἰς τοὺς πολλούς... καὶ εἰς αὐτὸν ὀκότη τὸν παππάκη τ' ἀσχημοκόριτσο.—Ἀνάδοχον. Ἀθήνας.—Ἀβδὴρχ. Καὶ μ' ὄλην αὐτῶν τὴν ἐπικλήδειον πενιχρότητα ὅπως νεκρωσίμους ἀκολουθεῖς δὲν ψάλλουσι τοῖς ἀμοιβαιοθαυμαζομένοις στιχοκλέπταις! Εἰς τοὺς φιακτιδωμένους χαριεντισμούς των—ὅταν οὗτοι ψευδοκολακεύωσι—, εἰς τὴν ἐπίπλαστον ἀδιαφορίαν των—,ὅταν οὗτοι κρυφθερίζωνται—, εἰς τὴν μαλάκυνσιν τῆς καρδίας καὶ τοῦ ἐγκεφάλου των,—ὅταν οὗτοι γράφωσι—κ' εἰς τὴν φυσικωτέραν τῆς φύσεώς των κατάστασιν—ὅταν οὗτοι ὑβρίζουν καὶ ξεροβολοῦν τῆς ψυχῆς των τὸ φαρμάκι, ἀνάγκη κἀνεὶς νὰ κἀνῃ :

«Σὰν τὸ βράχο ποῦ ἀφίνει
Κάθε ἀκάθαρτο νερὸ,
Εἰς τὰ πόδια του νὰ χύνη
Βύκολδσυστον ἄφρ.»

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Πρὸς τὰς ὀλιγίστας ἐκείνας συναδέλφους αἵτινες δὲν ἤξιώσαν εἰσέτι τὸν Π. Ἀ ν θ ῶ ν ἀνταλλαγῆς, θέλομεν διακόψει τὴν ἀποστολὴν τοῦ φύλλου ἐὰν καὶ μετὰ τὴν λήψιν τοῦ παρόντος φυλλαδίου δὲν εὐαρεστηθῶσι νὰ μᾶς τιμήσωσι διὰ τῆς ἀνταλλαγῆς των.